MANCA POST

Editor's Note

It is with great pleasure that I present this special edition of the Manca Post much in keeping with the theme of May. To most of us, May reminds us of scorching summer heat, mangoes and of course the Pooram festival. We do hope the newsletter evokes those memories in you and helps bring back those flavours and moods, be it fleetingly into your mental space and time.

Manca Post remains committed to be the platform for our community to connect and the team looks forward to every opportunity to be the facilitator in this direction. Happy Reading!!- ***Dr. Ajit Nair***

In This Issue:

- നമ്മള് ഹാപ്പിയാണോ? - രാജി മേനോന്
- ***പുനത്തിലിന്റെ കൈപ്പുണ്യം***
- *History of Easter*
- *Mambhazham- Kavitha*
- *Month of May- Trivia*

From the President's Desk

Welcome to this special edition of Manca Post!

I wish everyone a Happy Easter and Vishu greetings, though belated!

This edition coincides with our Manca Night Event. I thank all the people who have put in a lot of hard work and effort towards the Annual Manca Nite Event!

We hope that each of you take time to read and enjoy this special edition of Manca Post.

Thank you! Happy Reading !

Jose can be reached at (408)836-5804, email: sifiline@yahoo.com

നമ്മള് ഹാപ്പിയാണോ? - രാജി മേനോന്

അലസമായ ഒരു സായാന്ഹത്തില് വെറുതെ മനസിലേക്ക് വന്ന ഒരു ചോദ്യം . പിന്നെ സന്തോഷമില്ലാതെ , ലോകത്തിലെ സ്വർഗത്തിന്റെ മറുവാക്കായ അമേരിക്കയില് ഇരുന്നു സന്തോഷമില്ല എന്ന് പറഞ്ഞാല് അത് അഹങ്കാരമാവില്ലേ. എന്തൊക്കെ നേടിയാലും നഷ്ടപ്പെട്ടതിനെ ഓർത്തു തേങ്ങുന്ന മനസിന്റെ പ്രഹേളിക ഒരു പിടികിട്ടാപുള്ളിയായി നിൽക്കുന്നു . നാടിന്റെ നന്മ തേടി, നാട്ടിലേക്ക് മടങ്ങിയ കൂട്ടുകാരുടെ ജീവിതം വല്ലാതെ കൊതിപ്പിക്കുന്നു. വയസു നാൽപ്പതു കളിലേക്ക് കടക്കുമ്പോഴാണ് ഈ വക വീണ്ടു വിചാരങ്ങള് ഉണ്ടാകുന്നതു എന്ന് തോന്നുന്നു. ഒരു സാധാരണ അമേരിക്കന് മലയാളിയുടെ ജീവിതം നാട്ടിലെ കൂട്ടുകാർക്കു വേണ്ടി ഒന്ന് കുത്തിക്കുറിക്കാമെന്ന് വിചാരിച്ചു.

തുടക്കം പല വിധത്തിലാണ്. കല്യാണം കഴിച്ചു പുതുമോടിയില് ചെക്കനോടൊപ്പം വന്നിറങ്ങുന്ന പെണ്കുട്ടി,കൈക്കുഞ്ഞുമായി ഏഴാം കടല് കടന്നവര്, സ്കൂളില് പഠിക്കുന്ന കുട്ടികളുമായി ബന്ധുക്കാരുടെ സഹായത്താല് ഗ്രീന് കാര്ഡോടെ സ്വപ്നഭൂമിയില് എത്തിയവര്. ഇവരുടെയെല്ലാം ജീവിതങ്ങള് നിരീക്ഷിക്കാന് നല്ല രസമാണ്.

ഇതിലെ ആദ്യ വിഭാഗം ഒരു അടിപൊളി ജീവിതത്തിലേക്ക് വീഴുന്നു. വാരാന്ത്യങ്ങളില് കറക്കവും, ഫോട്ടോ എടുപ്പും വെളിയില് നിന്നും ആഹാരം, അങ്ങിനെ, അങ്ങിനെ പോകുന്നവര്. പിന്നെ വണ്ടി ഓടിക്കാന് ഒരു ലൈസൻസ് ,തുടർന്ന് പഠിക്കാനുള്ള തന്ത്രപ്പാട് . എങ്ങനെയും ജോലി നേടുക എന്നുള്ള ആഗ്രഹം . ജോലി കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞാല് , പിന്നെ ഒരു വീട് വാങ്ങണം , കുട്ടികളെക്കുറിച്ചലോചിക്കാന് സമയമായി. നാട്ടില് വിശ്രമ ജീവിതം നയിക്കുന്ന അമ്മമാർക്ക് പണിയായി.പിന്നെ കുട്ടികളും , നാട്ടില് നിന്നും വന്ന അമ്മമാരും , ജോലിയുമോക്കെയായി ഒരു സര്ക്കസ്

.നേരെ മറിച്ചു കൈക്കുഞ്ഞുമായി വന്നവര് ജീവിതം ആസ്വദിക്കുന്ന കാലമാണിത്. അവര് തന്നെ ഇങ്ങോട്ട് വന്നിറങ്ങിയതെ ഉള്ളു. അതുകൊണ്ട് നാട്ടില് നിന്നും അമ്മയെ വരുത്തിയിട്ട് പഠിക്കാന് പോകാമെന്ന വ്യാമോഹമൊന്നുമില്ല കുട്ടികള് പള്ളിക്കുടത്തില് പോകുന്നത് വരെ സ്വസ്ഥം ഗൃഹഭരണം. ശനിയാഴച്ചകളില് പുറത്തുപോകാന് ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഭാര്യയും, വീട്ടില് ഇരിക്കാന് ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഭർത്താവും , അവർക്കിടയിലെ പൊട്ടിത്തെറികള് അങ്ങനെ അങ്ങനെ പോകുന്നു ജീവിതം. കുട്ടികള് വളർന്നാലും കുറേപ്പേര് വീട്ടമ്മമാരായി ഒതുങ്ങുമ്പോള്, കുറേപ്പേര് പഠനവും ജോല്ലിയുമോക്കെയായി തിരക്കിലാകുന്നു.

പിന്നെ ഇവരും ആദ്യത്തെ കൂട്ടരോടൊപ്പം ചേരുന്നു. സ്വന്തമായി ഒരു വീട് സ്വപ്നമാകുന്നു. രണ്ടു കൈവഴിയായി ഒഴുകിയ പുഴ ഒരുമിച്ചു ഒരാറില് വന്നു ചേർന്ന പോലെ. നാട്ടിലുല്ലതെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു ഗ്രീന് കാർഡുമായി ബന്ധുക്കാരുടെ സഹായത്തോടെ എത്തിയവരുടെ കഥ വേറൊരു വഴിത്തിരിവിലാണ്. കുട്ടികളുടെ ഭാവി ആണ് അവരുടെ എല്ലാം . കിട്ടിയ ജോലികളെടുത്തു അവര് കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ജീവിതം കരുപ്പിടിപ്പിക്കുന്നു. അവരും അവസാനം നെടുമുടിക്കടുത്തുള്ള മൂന്ന് ആറ്റിന് മുഖം പോലെ പഴയ ആറ്റില് വന്നു ചേരുന്നു. അങ്ങനെ മൂന്ന് ആറുകളില് ഒന്നിച്ചു ഒരുമിച്ചങ്ങനെ ഒഴുകുകയാണീ അമേരിക്കന് മലയാളി ജീവിതം .

പുറകോട്ടു തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോള് തിരുത്താനായി ഒത്തിരി കാര്യങ്ങള് ഉണ്ട്. അച്ഛനെയും , അമ്മയെയും എല്ലാ വർഷവും പോയി കാണേണ്ടതായിരുന്നു. അവര് യാത്രപറഞ്ഞു പോയിക്കഴിഞ്ഞിട്ടു അത് പറഞ്ഞിട്ട് കാര്യമുണ്ടോ? പക്ഷെ മലയാളം അറിയാത്ത , നാട് വെറുപ്പുള്ള മക്കളെയും കൊണ്ട് നാട്ടില് പോയാല് കേറി കിടക്കാന് ഒരു വീടില്ല, എന്തിന്നാണ് തിരക്ക് പിടിച്ച ബന്ധു ക്കാരുടെ ജീവിതത്തിലേക്ക് ഒരു കട്ടുറുമ്പ് പോലെ ഇത്രയും കാശു മുടക്കി കടന്നു ചെല്ലുന്നത് .നേരത്തെ തന്നെ വ്യായാമത്തിനും, സൌന്ദര്യ സംരക്ഷണത്തിനുമൊക്കെ സമയം കണ്ടെത്തേണ്ടതായിരുന്നു. എന്തെങ്കിലും വ്യതിസ്തമായി നേരത്തെ തന്നെ ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്നു. ജീവിതം എത്ര ആവർത്തന വിരസമാണ്. കണ്ണുള്ളപ്പോള് കണ്ണിന്റെ വില അറിയില്ല എന്നപോലെയായി ജീവിത പങ്കാളി .പഴഞ്ചന് മനസുമായി സ്നേഹം മുഴുവന് ഉള്ളിലൊതുക്കി തൊട്ടതിനും പിടിച്ചതിനുമൊക്കെ പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്ന ഗൃഹനായകന്. അമേരിക്കകാരെ പ്പോലെ സ്നേഹം വിളിച്ചറിയിക്കുന്ന അത്ഭുതസമ്മാനങ്ങള് പിറന്നാളിനും , വിവാഹ വാർഷികത്തിനും തരൂ എന്ന് പറഞ്ഞു മുറവിളികൂട്ടുന്ന ഗൃഹനായിക. ഇവരുടെയൊക്കെ ഇടയില് സ്വന്തമായ ഒരു സംസ്കരമുണ്ടാകാന് തത്രപ്പെടുന്ന കുട്ടികള്.

മുൻപോട്ടു നോക്കിയാലോ ,ഒരു ലകഷ്യവും കാണുനില്ല. കുറച്ചുകൂടി കഴിയുമ്പോള് വല്ലപ്പോഴും വിരുന്നുകാരായി വീട്ടിലെത്തുന്ന മക്കള്. അതുപോലെ തന്നെ വല്ലപ്പഴും വിരുന്നു കാരായി കേരളത്തില് പോകുന്ന നമ്മള്. മാതാപിതാക്കളുടെ കാലം കഴിഞ്ഞാല് പിന്നെ എന്തിനു പോകണം അവിടെയ്ക്ക്. അമേരിക്കയില് വന്നു ധാരാളം പണം ഉണ്ടാക്കി, മക്കളെ പഠിപ്പിച്ചു വലിയ വലിയ ആളുകളാക്കി, അവസാനം ഭാര്യ മരിച്ചു, ഒരു അനാഥനെ പോലെ കേരളത്തിലെ ഒരു മോർച്ചറിയില് നിർജീവമായി കിടന്ന ബന്ധുവിന്റെ ജീവിതം എന്താണ് പഠിപ്പിച്ചത്.

നാട്ടിലേക്ക് താമസം മാറ്റുന്ന ഒരു കൂട്ടുകാരി കാരണം പറഞ്ഞത് "എന്തായാലും വയസു കാലത്ത് നാട്ടില് പോകണമെന്നാണ് ആഗ്രഹം. പക്ഷെ ഇപ്പോഴേ പോയി നാട്ടുകാരുമായി ഒരു ബന്ധം ഉണ്ടാക്കിയെല്ലെങ്കില് വയസു കാലത്ത് ആരും കാണില്ല". അപ്പോള് കുട്ടികളുടെ പഠിത്തമോ? ഞാന് മറു ചോദ്യമെറിഞ്ഞു. "അവിടയുള്ള കുട്ടികളും പഠിക്കുകയല്ലേ".നല്ല ആത്മ വിശ്വാസമുള്ള ഉത്തരം. എല്ലാ ഭാവുകങ്ങളും നേരുന്നു കൂടുകാരി നിനക്ക്.ദേശാടന പക്ഷികളെ പ്പോലെ കാടാര് മാസവും നാടാര് മാസവുമായി നടക്കുന്നു വേറെ ചിലര്. ഏതു ശരി , ഏതു തെറ്റെന്നറിയില്ല. ചുമ്മാ അങ്ങ് കാലത്തിനൊപ്പം ഒഴുകുമ്പോള് സ്ഥിരതയുള്ളത് ചിലതുമാത്രം . നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട കൂടുകാരും പിന്നെ എന്നും തല്ലുകൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ ജീവിത പങ്കാളിയും , പിന്നെ നമ്മളെ പൊന്നുപോലെ നോക്കുമെന്ന് നമ്മള് പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന നമ്മുടെ മക്കളും. ഒരുമിച്ചു ഇരുന്നു വാട്ടിയ ഇലയില് പോതിചോര് കഴിക്കണമെന്ന് ഗ്രഹിക്കുന്ന കൂട്ടുകാരെ കിട്ടിയ ആ സന്തോഷം , അത് പകർന്നു തരുന്ന പ്രിയപ്പെട്ട കൂടുകാര് ഉള്ള നാട് . അത് അമേരിക്കയായാലും ആലപ്പുഴയായാലും ഒരുപോലെ സന്തോഷം തരുന്നു. അതെ, നമ്മള് സന്തുഷ്ടരാണ് , നേരിട്ട് കാണുമ്പോള് അത് എവിടെ വെച്ചാണെങ്കിലും ഒരു പുഞ്ചിരി പങ്കുവയ്ക്കാന് മറക്കല്ലേ.

നമ്മള് സന്തുഷ്ട്ടരാനെന്നു ഉറപ്പിക്കുന്ന ആ പുഞ്ചിരി .....!!!!!

My Love-Affair with a She-Bear - Jose Thekkumthala

This piece was written few years ago, when I was a graduate student in Canada. It is an appropriate time to look back on this love story, because Valentine's season is upon us and MANCA is celebrating MANCA Night. The theme of love is eternal, permeating the very core of one's existence, promising an everlasting spring among the seasons of our lives. On the flip side, love overpowers our thought process. Love and its closely-knit cousin, a streetcar named desire (As Tennessee Williams would have called it), obliterate our reasoning faculty to hold us hostage to a bitter-sweet phenomenon that romance often-times is. I was once besieged by a seemingly endless love storm ferocious as a tornado in the Prairies. I call my love She-Bear, because she was cuddly like a teddy-bear. This is where comparison to bear begins and ends. She was as human as can ever be. This will be the first time that my wife is hearing about my romance. I am taking a big chance! I am counting on the kindness of your big hearts not to reveal a word of the following love story to my wife.

It all started on a brutally cold Canadian day. If you were with me in my living room on that day of days, you will know what I am talking about. Folks, today I am going to take you to a world supernatural and beautiful beyond comparison, a world as fascinating as it is mysterious, a world where dreams never die, a world cool and tranquil as the arctic ice. I am talking about where I live, the great Canadian North. This land is dear to our hearts. As Canadians, we are blessed to have the very first encounter of the profound laws of nature. We stay on the top of the world near the North Pole and look down upon the US (Uncle Sam) and sometimes worry that Uncle Sam would turn into a snow-flake. We are uniquely blessed to have a tranquil country here, serene and calm. In the profound silence that is so much characteristic of our lives, we get revelation of the innermost secrets of the universe. God spits out the Laws of Physics to us and to us only. We spit them around to the rest of the world. We play Moses to distribute the Ten Commandments of Physics. If you live here, you will acquire the unstoppable enlightenment on the meaning of life and death. You do not need to meditate under the Bodhi tree, as Siddhartha did once upon a time.

If you do not believe what I say, just come and stay here. I tell you, you will never go back! Of course, I did not mean you will freeze to death here. On the contrary, you will fall in love! You will fall in love with the ice-caps, you will fall in love with the snow-flakes and more importantly, you will fall in love with Polar Bears. I fell in love with a She-Bear myself. Ever wonder how I spend my time in the life-defying brutality of the Canadian winter? It is easier than you think. I spend my time with many bear friends here. The total population of Canada is sixteen thousand and nine. Like Lord Krishna, I have sixteen thousand and eight she-bear friends. Now you know why Canada has only one man and so many women.

പുനത്തിലിന്റെ കൈപ്പുണ്യം

ഒരമ്മായി ചെറുപ്പക്കാരനേയും കൂട്ടി ക്ലിനിക്കിൽ വന്നത് ഞാനോർക്കുകയാണ്. ചെറുപ്പക്കാരന് ഏകദേശം 25 വയസ് മതിക്കും. അമ്മായിയമ്മയ്ക്കു നാൽപതും. സുന്ദരനും ആരോഗ്യദൃഢഗാത്രനുമാണ് ചെറുപ്പക്കാരൻ. അവർ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഇതെന്റെ മോളെ പുയാപ്ലയ്ാ. പ്ലേവുഡിന്റേം പെയിന്റിന്റേം വിസിനസാ. കണ്ടാല് പുവ്വംപയം പോലെ ഇരിക്കെന്നെങ്കിലും ഉശിര് ഒട്ടൂല്ല എന്റെ ഡോട്ടറേ.

എന്താ അസുഖം? ഞാൻ ചോദിച്ചു. ചെറുപ്പക്കാരൻ അല്പം നാണത്തോടെ താഴേ നോക്കിയിരിക്കുകയാണ്. മറുപടി അമ്മായിയമ്മ പറയാൻ തുടങ്ങി. പുയ്യാപ്ലക്ക് വെശപ്പില്ല ഡോട്ടറേ. കൈ നിറയെ ചോറുപോലും പുയ്യാപ്ല ഉരുട്ടിത്തിന്നൂല. ആട്ടെ, എന്തൊക്കെയാണ് ഇപ്പോൾ കഴിക്കുന്നത്? ഞാൻ ചോദിച്ചു. സുബഹി ബാങ്ക് കേക്കുമ്പം രണ്ട് പുയ്ങ്ങിയ മുട്ടേം ഒരു നേന്ത്രപ്പഴം ബാട്ടിയതും ഞാൻ പുയ്യാപ്ലക്ക് കൊടുക്കും. അത് കയിച്ച് കൈയിം കൈയ്കി പുയ്യാപ്ല പിന്നേം കൊറച്ച് കെടക്കും. പത്തുപത്തര മണിയാവ്മ്പോം രണ്ട് തടിച്ച പത്തിരീം മീം പൊരിച്ചതും ആട്ടെറച്ചീന്റെ ഇഷ്ടുക്കറീം കൊടുക്കും. ആട്ടെറിച്ചീം മീൻ പൊരിച്ചതും മുയ്മനും തിന്നാലും പത്തിരി ഒരു കണ്ടം ബാക്കി ബെക്കും. ഓന് വെശപ്പില്ല ഡോട്ടറെ. ഉച്ച രണ്ട് മണിയാവ്മ്പം ബിരിയാണിയോ നെയ്ച്ചോറോ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കും. അതും കൊറേ ബാക്കിയാക്കും. ബൈന്നേരം പയം പൊരിച്ചതും മസാലവടയും ചായയും കുടിക്കും. എന്നിട്ടെന്താ, മോന്തിയാവ്മ്പോം ബെശപ്പ് ബരണ്ടേ. പൊടിയരീന്റെ തേങ്ങാപ്പാല് ചേർത്ത കഞ്ഞീം കായിന്റെ പുയ്ക്കും മൂരിയിറച്ചി ബരട്ടീതും കൊടുക്കും. അതും മര്യാദക്ക് പാത്തിരം കാലിയാക്കി കൈക്കൂല. ലേശം ബാക്കിയാക്കും. ന്താ കഷ്ടം. ബെശപ്പില്ല.

ഈ കഥ പറയുന്നത് പുനത്തിൽ കുഞ്ഞബ്ദുള്ളയാണ് തന്റെ കൈപ്പുണ്യം എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഇങ്ങനെ പല ഭക്ഷണക്കാര്യങ്ങളും പറയുകയാണ് പുനത്തിൽ. നമ്മുടെ പഴയ ആരോഗ്യകരമായ ഭക്ഷണരീതി, അതിനു കടകവിരുദ്ധമായ ഇന്നിന്റെ ഭക്ഷണക്രമം, ചില കൊതിപ്പിക്കുന്ന പാചകക്കുറിപ്പുകൾ, ആഹാരാനുഭവങ്ങൾ ഇതെല്ലാമാണ് ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം.

ഓലൻ

മത്തങ്ങ നെല്ലൊരിളവൻ ബൃഹതീസമേതം
പുത്തൻ മണിപ്പയറുമങ്ങതിനോടുചേർത്തു
ആലോല നീലിമിഴിമാർ മണിവെച്ചുതന്നാ
ലാ ഓലനൊന്നു മതി, യെന്തിനു നൂറു കൂട്ടം.

തുടങ്ങിയ ചില ശ്ലോകങ്ങളും ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിനുള്ള ചിട്ടകൾ തുടങ്ങിയ ചില കൗതുകങ്ങളും ഈ പുസ്തകത്തിലുണ്ട്. ഓരോ കുറിപ്പും പതുക്കെ ആസ്വദിച്ചു വായിക്കാം.

Courtesy: Publisher: Mathrubhumi Co Ltd.

History of Easter

The exact origins of this religious feast day's name are unknown. Some sources claim the word Easter is derived from Eastre, a Teutonic goddess of spring and fertility. Other accounts trace Easter to the Latin term hebdomada alba, or white week, an ancient reference to Easter week and the white clothing donned by people who were baptized during that time. Through a translation error, the term later appeared as esostarum in Old High German, which eventually became Easter in English. In Spanish, Easter is known as Pascua; in French, Paques. These words are derived from the Greek and Latin Pascha or Pasch, for Passover. Jesus' crucifixion and resurrection occurred after he went to Jerusalem to celebrate Passover (or Pesach in Hebrew), the Jewish festival commemorating the ancient Israelites' exodus from slavery in Egypt. Pascha eventually came to mean Easter.

Easter is really an entire season of the Christian church year, as opposed to a single-day observance. Lent, the 40-day period leading up to Easter Sunday, is a time of reflection and penance and represents the 40 days that Jesus spent alone in the wilderness before starting his ministry, a time in which Christians believe he survived various temptations by the devil. The day before Lent, known as Mardi Gras or Fat Tuesday, is a last hurrah of food and fun before the fasting begins. The week preceding Easter is called Holy Week and includes Maundy Thursday, which commemorates Jesus' last supper with his disciples; Good Friday, which honors the day of his crucifixion; and Holy Saturday, which focuses on the transition between the crucifixion and resurrection. The 50-day period following Easter Sunday is called Eastertide and includes a celebration of Jesus' ascension into heaven.

In addition to Easter's religious significance, it also has a commercial side, as evidenced by the mounds of jelly beans and marshmallow chicks that appear in stores each spring. As with Christmas, over the centuries various folk customs and pagan traditions, including Easter eggs, bunnies, baskets and candy, have become a standard part of this holy holiday.

My Love-Affair with a She-Bear - Jose Thekkumthala (Contd)

It was a fine morning in the summer where I was living. Snow was only five feet deep in the driveway. I just got up and was still half-asleep while sitting in my living room looking outside, enjoying the supreme beauty of my snow-blower, debating if I should blow out the snow. To blow or not to blow - that was the question that haunted me. Hamlet of the To-be-or-not-to-be fame would readily have agreed with me. It is at this moment that I got an eerie sensation that somebody else was there in the living room with me. I got this uneasy feeling that someone was watching me from very close quarters. Unknown to me, somebody had slipped into my house and into my living room. I looked around and there she was -- a she-bear right in my living room! At least, that is what I imagined as having seen, as my still-sleepy eyes sent rapid-transit information to my mind that conjured up image of a she-bear. Later, when I would shake myself off this momentary hallucination and sleepiness, I would realize that the intruder was a female whose car got stuck outside in the snow, seeking help from a Good Samaritan. My very first image of her, however, was that of a she-bear and it stuck. This is the only way I could describe her to you.

The very first reaction, naturally, was fear. Only the other day I read in The Arctic Times that my neighbor was eaten alive by a polar bear. A sprinkler shower of cold beads of sweat emanated from me profusely, overwhelmed as I was by fear. But something was different with this bear, I realized, as I was slowly emerging into the world of wakefulness. She stood out. There was something in her looks that told me that she was different from the rest. She was a paradigm of supernatural beauty endowed with an otherworldly grace. She walked into my living room and, as I realized later, she walked into my life itself. She came to me with her feathery steps heralding a tomorrow full of promise and happiness. She walked in with music in her foot-steps, promise in her eyes and joy in my heart.

മാമ്പഴം/ ഒന്നാം ശ്ലോകം/ വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോൻ

www.malayalampoems.com

അങ്കണ തൈമാവിൽ നിന്നാദ്യത്തെ പഴം വീഴ്കെ
അമ്മതൻ നേത്രത്തില് നിന്നുതിർന്നൂ ചുടുകണ്ണീര്
നാലുമാസത്തിൻ മുൻപിലേറെനാള് കൊതിച്ചിട്ടീ
ബാലമാകന്ദം പൂവിട്ടുണ്ണികൾ വിരിയവേ
അമ്മതൻ മണിക്കുട്ടന് പൂത്തിരികത്തിച്ചപോല്
അമ്മലർച്ചെണ്ടൊന്നൊടിച്ചാഹ്ലാദിച്ചടുത്തെത്തി

www.malayalampoems.com

മുറ്റത്തെ തൈമാവിൽ നിന്നും പൊഴിഞ്ഞ
കന്നിമാമ്പഴത്തെ കാണവേ അമ്മയുടെ
കണ്ണുകളിൽ നിന്നുമുതിർന്നു കണ്ണീര്
ഏറെ കൊതിച്ചു മുറ്റത്തെ തേന്മാവു
പൂവിട്ട കാഴ്ച കണ്ടേറെ സന്തോഷിച്ചു
അക്കാഴ്ച കാണാൻ ഓടിയെത്തി ഉണ്ണിക്കുട്ടന്

മാമ്പഴം/ രണ്ടാം ശ്ലോകം/ വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോൻ

www.malayalampoems.com

ചൊടിച്ചു മാതാവപ്പോൾ ഉണ്ണികള് വിരിഞ്ഞ-
പൂവൊടിച്ചു കളഞ്ഞില്ലേ കുസൃതിക്കുരുന്നേ നീ
മാങ്കനി വീഴുന്നേരം ഓടിച്ചെന്നെടുക്കേണ്ടോൻ
പൂങ്കുല തല്ലുന്നതു തല്ലുകൊള്ളാഞ്ഞിട്ടല്ലേ
പൈതലിൻ ഭാവം മാറി വദനാംബുജം വാടി

www.malayalampoems.com

മലർക്കൊമ്പൊടിച്ചെത്തിയ പുത്രനോടമ്മ
കോപിച്ചു, മാങ്ങ വീഴുമ്പോൾ ഓടിച്ചെ-
ന്നെടുക്കേണ്ടോൻ പൂങ്കുല തല്ലിക്കൊഴിച്ചല്ലോ
തല്ലുകൊള്ളാഞ്ഞിട്ടല്ലേ...
എന്നതുകേട്ടു കുഞ്ഞിന്റെ മുഖം വാടി.

www.malayalampoems.com

മാമ്പഴം/ മൂന്നാം ശ്ലോകം/ വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോന്
കൈതവം കാണാക്കണ്ണു കണ്ണുനീർത്തടാകമായ്
മാങ്കനി പെറുക്കുവാൻ ഞാൻ വരുന്നില്ലെന്നവന്
മാൻപെഴും മലർക്കുലയെറിഞ്ഞു വെറും മണ്ണില്
വാക്കുകൾ കൂട്ടിച്ചൊല്ലാന് വയ്യാത്ത കിടാങ്ങളെ
ദീർഘദർശനം ചെയ്യും ദൈവജ്ഞരല്ലോ നിങ്ങള്

www.malayalampoems.com

നിഷ്കളങ്കനാം ബാലന്റെ കണ്ണുകള് നിറഞ്ഞു,
മാമ്പഴം പെറുക്കാൻ ഞാന് വരില്ലെന്ന് ചൊല്ലി
മലർക്കുല എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞു ...
വാക്കുകൾ കൂട്ടിചൊല്ലാനറിയാത്ത കുഞ്ഞുങ്ങള്
ദൈവത്തെ പോലെയത്രെ

Mango Trivia:

- Mango is native to the Indian subcontinent from where it has traveled to other parts of the world.
- Mangoes are sometimes referred to as "Peach of the tropics"
- It is one of the most cultivated fruits of the tropical world.
- Mango is the national fruit of India, Pakistan and the Philippines.
- Over 500 varieties of mangoes are cultivated now all around the world.

Month of May- Trivia and Unusual Facts

- The origin of the name May for this month is said to come from the name of the Roman Goddess "Maiesta", also called the fertility Goddess Bona Dea, who was honored with a festival in May.
- The flower associated with May is the Lily of The Valley and the birth gem stone is an Emerald.
- If you were born at the beginning of the month your star sign is Taurus, but born toward the end of the month and you are a Gemini.
- On May 10, 1872 the first woman was nominated for President of the U.S.A. even though women could not vote. Her name was Virginia Woodhull.

And Bet you did not know this month is celebrated as:

- National Salad Month ~~
- National Egg Month ~~
- National Barbecue Month ~~
- National Hamburger Month ~~
- Better Sleep Month and National Photo Month

My Love-Affair with a She-Bear - Jose Thekkumthala (Contd)

She was singularly beautiful! And she took my breath away. I knew almost immediately that I wanted to spend the rest of my life with her and with her only. It was love at first sight. I was intoxicated with love. Never in my wildest dreams did I imagine that I will set my eyes on such a ravishing beauty. Cupid was at work. So was Kama Deva. Her very presence triggered an avalanche of dreamy thoughts in my mind. I wrote the following poem "An Ode to Tomorrow" to commemorate our first encounter and to celebrate our love-affair. I used the poem to capture my elation at resurrecting from a long boring existence to be greeted by a burst of refreshing life filled with dreamy romance.

Oh Darkness, you the epitome of mysteries

You held me hostage during dreary night

All along I was yearning for sunshine of morrow

To release me from an affair with this black night.

Many a night did I spend with my heart

Laden with anguish that nights won't pass

Bringing forth many tomorrows of dazzling mornings

With their blazing smiles full of aspiration.

Oh hazy night, you are the secrecy incarnate

Covering earth like a black blanket

Holding in your heart so many sinister schemes

A contrast to morrow's transparent morning.

Oh Darkness, mistress of the mischievous night

You have vanished and tomorrow has set in

Lit with a bubbling hope and a bright morning light

From a beaming sun awake after a night-long slumber!

This poem officially heralded our love-affair. The love-at-first-sight syndrome soon underwent metamorphosis to yield a full-fledged Romeo-Juliet romance. One thing led to another and soon we started going out. On Friday nights, we started going out for dinner at the Ice-Caps restaurant. We usually have a romantic, candle-lit dinner. Usually at dinner she tries to eat me, thinking that I am her food. But then I apply my masculine charm and dissuade her from her love-driven murderous tendencies. I divert her attention to the Hungarian Goulash we ordered. She eats the Goulash along with the plate. The waiter-bear comes around, makes passes at her, I get jealous and shove my plate into his mouth. He gulps that down with relish and goes away, leaving us alone. Usually I do not tip the waiter-bear. I leave my plate and burnt-out candle-stick as my tip.

At last I found the true love of my life. I found the meaning of life that I was seeking all along. I have confidence in my lucky stars that our love is eternal. My love for her has blossomed by leaps and bounds. She is the best thing that has happened to me. She is the very epicenter of my dream world. Often, I get overwhelmed by wistful exhilaration at the thought of being in love with her. Suffice it to say, our love affair is much more than a fleeting memory. We both believe that marriages are not made in Heaven, but in the Canadian Arctic. Wedding bells are around the corner! Guys, what do you know? We are going to get married! We plan to get married in the Arctic Cathedral.

When you hear the resonating sounds of the Arctic Cathedral bells … when you get drenched by countless snow-flakes that Arctic breeze sprinkles upon you … then you know those bells are ushering in an era of everlasting happiness for both of us … then you know those snow-flakes are our wedding confetti from Heaven … then you know that love is in the air … then you know we are ebullient with the joy of togetherness ... then you know mine and her world is replete with boundless happiness … then you know mine and her lives have attained a state of exuberant joy... then you know that our minds are intertwined in a bondage only death will do part. We plan to live happily ever after. All you readers are invited to the wedding! The ceremony will take place this summer near where I live. Remember to bring your winter jacket!

Thank you for your support. We would love to hear from you!

For contributions, please send us your articles, poems, pictures, etc within the second week of the last month of any quarter so we can include it in the forthcoming publication. The publishers will reserve the right to publish any article or work. To reach us, please email us at: mancapost@mancaonline.org